

Проповед 256

Едно тяло

Прочит: 1. Коринтяни 12, 12 - 31

Скъпи братя и сестри,

Защо е необходимо християните да се събират? Защо трябва да идваме заедно тук и да празнуваме богослужения? Не е ли достатъчно да си вярваме в къщи, да се молим и общуваме с Бога и Той да ни наставява и води по-близо до Себе Си? Не е ли достатъчно да вярваме в Бога там, където сме си? Това са въпроси, с които много новоповярвали християни са се сблъскали. Много хора, които не могат да си отговорят на тези въпроси, престават да общуват с други християни, разчитайки на своята връзка с Бога. Всеизвестна е историята за един човек, който престанал да посещава църковните събрания. Един човек от църковното общество, който бил загрижен за него, му отишъл на гости. Двамата седнали край огнището и стояли мълчаливо. Тогава гостът станал, взел един въглен от огнището и го поставил извън огъня. Не след дълго въгленът взел да гасне. Тогава той върнал въглена в огнището при останалият огън и той отново пламнал със силен пламък. Посланието било ясно. Ако сме отделени от църковното общество, вярата ни може бързо да угасне. Една друга история ни говори за един човек, който не можел да разбере какво представлява истинската църква. Той дълго се молил Бог да му открие значението и и как трябва да изглежда. Една нощ сънувал сън. В този сън Бог го завел в една стая. Там, около една голяма маса, стоели много хора. На масата имало много вкусно ястие. Всеки държал в ръката си много дълга лъжица. С тези лъжици те можели да достигнат ястието, но веднъж загребали с лъжицата, не можели да го сложат в устата си, тъй като лъжиците били твърде дълги. Ако не вярвате на това, опитайте да се храните с много дълга лъжица и ще видите, че не е възможно. Хората в тази първа стая били измъчени и гладни, въпреки че имало достатъчно храна, за да се нахрани всеки един от тях. Дрехите им били накапани и мръсни от многобройните им опити да се нахаранят. Тогава човекът бил въведен в друга стая, където ситуацията била много подобна - същата маса, същото ястие, същите лъжици. Имало обаче една основна разлика - хората тук били щастливи. Сънуващият попитал: Защо тези хора тук са щастливи? Какво повече имат от онези в първата стая? Тогава Бог му отговорил: Тайната им е в това, че са се научили да се хранят едни други. Дългата лъжица не пречи да достигнеш устата на човека срещу теб. Това е и тайната на църквата. Бог знаеше, че ние сме слаби човеци, и знаеше, че сами няма да се справим; и затова ни призовава да вървим заедно към Неговото царство. Бог знае за всички онези изкушения, които ни дебнат по пътя към Небесното царство, и че, ако сме сами, ние бързо угасваме и пропадаме. Когато обаче сме заедно, ние можем да си помагаме. Бог ни призовава да вървим към Неговото царство заедно и всеки да има готовност да помага на другите. Днес е много модерна работата в екип. Казват, че колкото по-добър е екипът ти, толкова по-голяма е вероятността да постигнеш успехи. Всъщност след 2000 години светът прави откритие, за което Бог е говорил още с идването си в плът и кръв на тази земя. Установявайки църквата, Бог показва на християните начина, по който да вървят към Него. Църквата е тялото Христово. Това, което ние сме направили от нея, е друг въпрос.

Бог обаче ни призовава да бъдем част от едно цяло. Няма християни, които да съществуват отделно от тялото на църквата. Разбира се, съвсем отделен въпрос е това какво ние хората сме направили от църквата. Църквата, обаче, според Библията, е имала и има едно единствено предназначение - да води хората до Спасение и близо до Бога. Това е темата и на този пасаж, който прочетохме в началото. Ще се спрем на някои моменти от тях и ще се опитаме да разберем по-добре мястото си в църквата.

1. Църковното общество в Коринт. Апостол Павел основава църквата в Коринт при второто си мисионерско пътешествие. След неуспеха си в Атина, Павел пристига в град Коринт и тук основава църковно общество. В това общество се появяват проблеми на растежа, както във всяко едно общество, между другото. Поради тези проблеми, апостолът пише и двете си послания към коринтяните. В тях се разглеждат проблемите на растежа на едно общество. И понеже тези проблеми се проявяват и при нас, ние можем да се поучим от тези послания. Конкретният проблем, с който се занимава този пасаж, е единството на църквата. Коринт беше един пристанищен град, при това доста голям за древността. Там се срещаха различни хора и националности, хора с различен характер и цвят на кожата. Така, като е в София, например. Тези хора, повярвали в Христовото благовестие, се намериха в църковното общество, основано от Павел. Обаче, тъй като бяха много различни, те не можеха да се научат да живеят заедно. Точно затова, веднага започнаха да се образуват групички. Разделени бяха по националности или по интереси. И това значително отслабваше църквата. Тя не беше вече едно цяло, а се състоеше от много малки групи, които просто се срещаха на едно и също място. Нямаше единство и църковното общество в Коринт беше в застой. Затова и Павел започва пасажа с уверението, че църквата не може да се състои от много тела, а може да бъде едно единствено тяло.

2. Ние сме различни, но все пак едно. **"Защото, както тялото е едно, а има много части, и всички части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос. Защото всички ние, било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един Дух да съставяваме едно тяло и всички с един Дух се напоихме."** Ние сме различни хора, имаме различни интереси, имаме различни дарби и запълваме по различен начин свободното си време. И това е нещо, което апостол Павел не отрича. Той го твърди, защото това е реалността и красотата на Божието творение. Бог никога не е искал всички хора да бъдат еднакви. Бог иска ние да бъдем различни. Като християни, сме призвани да се уподобяваме на Исус Христос, но не и да ставаме еднакви. Църквата няма за цел да създава хора в калъп. Бог ни е направил различни и ние, хората, сме като многото различни цветя в един букет, като многото цветове, които виждаме около нас. Представете си колко скучен би бил светът, ако всичко беше оцветено само в един-единствен цвят - такъв свят би бил сив и изкуствен, би бил ужасен. Бог иска ние да сме различни. Това, което ни обединява, е вярата ни в Бога, Светият Дух, Който ни води по-близо до Бога. Различията не могат да разделят, защото ние сме обединени от една голяма цел - да вървим към Бога.

3. Защо можем да сме едно? На кого принадлежим? Това са въпроси, на които Библията дава категоричен отговор - ние принадлежим на Бога! Ние сме Негови. И това е така по две причини - първо, Бог ни е създал, направил ни е по Свой образ и подобие, направил ни е и ни е поставил на тази земя; на второто място - заради Исус Христос. След грехопадението, ние, хората, бяхме изгонени от рая и започнахме да живеем в този грешен свят, който от ден на ден влошаваме с греховете си. Бог обаче, в голямата Си любов **"толкова възлюби света, че прати Своя Единороден Син, за да не погине нито един, но да има вечен живот."** Бог ни е създал, а Исус Христос чрез жертвата Си на кръста ни е изкупил от греха и смъртта. Ние сме собственост на Исус Христос.

Ние сме част от Неговото тяло. Църквата е тяло Христово и ние сме част от това тяло. Важно е да го разберем - не не стоим само като отделни личности пред Бога, ние сме част от Неговото тяло. Ние общуваме с Бога, но ние общуваме и с хората около нас, ние сме различни, но ние сме части на едно и също тяло. Заради Исус Христос ние можем да бъдем едно, не заради нас самите или заради някоя друга причина, а заради Този, Който пожертва живота Си, Който умря на Голгота за нашите грехове, заради Него можем да бъдем едно, заради голямата Му любов. Исус Христос е главата на тялото и затова можем да бъдем едно и да знаем, че вървим в правилната посока.

4. Всяка част е на точно определеното си място и е необходима точно такава, каквато е. **"Напротив, тези части на тялото, които се виждат да са по-слаби, са необходими; и тези части на тялото, които ни се виждат по-малко достойни за почит, тях обличаме с повече почит; и неблагоприличните ни части получават най-голямо благоприличие. А благоприличните ни части нямат нужда от това. Но Бог е сглобил тялото така, че е дал по-голяма почит на онази част, която не я притежава; за да няма раздор в тялото, а частите му да се грижат еднакво една за друга."** За Бога няма маловажна част. Всяка една част на тялото има своето място и функция. За хората, на които липсва определена част от тялото, ние считаме, че не могат да се справят със всичко в този свят, и затова обикновено държават им оказва помощ. Това показва, че самите ние считаме, че липсата на една част от тялото ни прави по-слаби и уязвими. Същото се отнася и до църквата. Ако липсва дори и най-малката част, ние няма да можем да се справим. Често има хора и служения в църквата които ние не виждаме. Виждаме ги, чак когато няма кой да свърши работата, която трябва да се свърши. Има неща, които никой не иска да свърши. Една история разказва за един органист, който изнасял концерт в една църква. Преди време, когато още нямало електричество и никой не бил изобретил компресора, за да свирят, органите получавали въздух чрез мяхове. Зад всеки мях стоял човек, който го помпал. Органистът свирел, а публиката ръкопляскала. Той обявявал произведенията, като казвал: Сега ще изсвирия... След едно изпълнение, обаче, нашият органист понечил да премине към следващото, но нищо не се получило, колкото и да натискал клавишите. Тогава иззад органа се чул гласът на човека, който отговарял за мяховете: Кажете: Ще изсвирим! Всяка част от тялото има своето място и своето значение. Ако тя липсва, оставя празнота. Познавате ли хората около вас? Знаете ли какво е положението, в което живеят, знаете ли какво ги вълнува в момента, с какво се сблъскват в момента? Истинското тяло знае. Когато се разболеем, дори и съвсем малко трънче да се е забило в ръката ни, страда цялото тяло - така трябва да бъде и с църквата: **"И ако страда една част, всички части страдат с нея; или ако се слави една част, всички части се радват заедно с нея."** Ние трябва да живеем с проблемите и радостите си. Само така можем да станем истинско Христово тяло: **"А вие сте Христово тяло и поотделно - части от Него."** Бог ни е призовал да бъдем Христово тяло. Бог иска ние да бъдем Христово тяло. Ако не сте се поинтересували досега от другите хора, направете го. Вижте какви са другите части на тялото. Научете се да не живеете само за себе си, или за хората, които са ви близки, а за онези части на Христовото тяло, които се нуждаят от вас. Точно затова и Бог ни е дал различни дарби.

5. Дарбите са различни. **"А вие сте Христово тяло и поотделно - части от Него."** Бог ни е повикал - различни хора, с различни таланти и дарования. Ние сме едно тяло, но сме различни и както в тялото ръката не може да изпълни функциите на крака, така и ние имаме различни задачи и различно призвание в живота си и в църквата. Един може да пее, друг да свири, друг може да приказва и да проповядва, друг пък може да слуша; един може да разказва весели истории, друг пък може да плаче с нас, когато страдаме.

Имаме много дарби и всички те са различни. **"И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на подпомагане, на управляване, на говорене разни езици. Всички апостоли ли са? Всички пророци ли са? Всички учители ли са? Всички вършат ли чудеса? Всички имат ли изцелителни дарби? Всички говорят ли езици? Всички тълкуват ли?"** Ние сме различни и имаме различни дарби. Тук са изброени някои от дарбите, но разбира се, трябва да знаем, че има много повече. Всеки един има своята дарба и своето място. Трябва просто да я открие и да служи там, където Бог го е поставил с каквото му е дал. Всяка дарба има един-единствен произход: Светия Дух - **"кръстихме се в един Дух да съставяваме едно тяло и всички с един Дух се напоихме."** Ние получаваме всичко от Бога чрез Неговия Дух. Бог ни е подготвил да Му служим. Това обаче не винаги се състои във велики дела, не винаги става с възкресения на хора, изцеления на болни, проповядване и обръщане на десетки и стотици хиляди хора към вярата - често това става във съвсем обикновени ежедневни задачи, които често не забелязваме. Бог ни е дал различни дарби. Ние не трябва да се опитваме да преценяваме коя е по-голяма и коя е по-малка. Това, което трябва да правим, е да ги практикуваме там, където е необходимо, за хората, които се нуждаят, и за Божия слава.

б. Всеки има дарба. Много хора казват: Аз съм обикновен човек и нямам никакви дарби. От опит мога да кажа - няма такива хора, няма хора без дарби. Бог е дал дарба на всеки един човек, независимо какъв е. Това, което трябва да направи, е да я открие и да я практикува. **"... Тялото не се състои от една част, а от много."** И всяка част има своето значение и своята функция. Бог е дал дарба на всеки един. Огледайте се, изследвайте се и ще видите, че е така. Открийте дарбите си и служете на мястото, където Бог ви е поставил. Всяка дарба е важна и за Бога няма по-голямо или по-малко служение - важно е да бъде изпълнявано с вяроност и любов. Ние, хората, имаме склонност да измерваме кой е по голям и кой по-малък. За Бога не е така. Това е нещо, което съзнава и апостол Павел и тази глава, която разгледахме, е прелюдия към една друга, която е наречена "Одата на любовта". Бог иска всичко в Неговата църква да става с любов. Бъдете верни и работете там, където Бог ви е поставил, и каквото и да правите, правете го с любов. Всеки човек е важен, всяка дарба има своето значение, всеки един е призван с цел от Бога. Ние сме много части на едно много голямо тяло, живеем и служим за Божие благословение.

7. Заключение. Ние сме много различни. Имаме различия не само във външността си, но и в интересите и дарбите и талантите си. Обаче, въпреки това сме едно, заради вярата си в Бога. Бог ни призовава да Му служим с това, което ни е дал, там, където сме, в тялото, в което ни е поставил. Стойте на това място и служете по начина, по-който Бог ви е призвал, но го правете с любов. За да се прослави Божието име в този свят. Амин.